

HEIKKI HIETALA

Illusionisti

sitruuna

HEIKKI HIETALA

Illusionisti

sitruuna

Aiemmin julkaistut teokset

Hotelli Tulagi

Viisto valo – novellilajitelma

Tuhkat

Teksti © Heikki Hietala, 2026

Kannen design © Sitruuna Kustannus

ISBN 978-952-409-127-5

1. painos

UAB BALTO print, 2026

Sitruuna Kustannus Oy

www.sitruunakustannus.fi

Perheelleni

Totuus ilman unelmia on karu,
mutta unelmat ilman totuutta ovat harhaa.

– *Tuntematon*

LUKU 1

Huhtikuu 1958

Mies astui lättähatusta asemalaiturille. Hänen kesäpukunsa oli ehkä vähän vaalea vuodenaikaan nähden, mutta eipä huhtikuun lopusta ollut enää pitkä aika kesään. Hän laski nahkaisen, kolhiintuneen matkalaukun käsistään laiturille ja katsoi ympärilleen. Haapamäen asemanseutu oli kasvanut aika lailla parinkymmenen vuoden aikana. Sähköjohtoja oli enemmän kuin ennen, monta uutta ratalinjaa, uusia varastorakennuksia ja iso veturitalli.

”Pitkö sitä nyt ihan siihen tökkäytyä maisemia ihailemaan!” kuului hänen takaansa ärhäkkä naisen ääni. ”Meitä on monta muutakin jäämässä pois tällä asemalla!”

Mies siirsi matkalaukkunsa ja itsensä sivummalle ja kohotti ison talon emännältä näyttäneelle naiselle hattuaan. Nainen nosti nokkaansa, sivuutti miehen ja lähti kävelemään laituria pitkin kohti asemarakennusta. Vaunusta purkautui laiturille lisää ihmisiä, ja he kaikki lähtivät kuka mihinkin suuntaan, mutta mies jäi seisomaan paikalleen. Uusia ihmisiä nousi junaan, ja vasta sen nytkähdettyä liikkeelle mies otti matkalaukkunsa ja lähti verkkaisesti, toista jalkaansa ontuen kävelemään asemarakennuksen vierestä Asematielle.

Taksitlopalla odotti yksinäinen Volga, jonka kuljettaja nojasi ajokkiinsa ja veteli pitkiä henkosia savukkeestaan. Mies käveli taksin luokse ja kysyi: ”Ajaisitko Hokkasen tilalle, Kivilahteen?”

Kuljettaja pudotti tupakan suustaan, polki sen sammuksiin, avasi autonsa tavaratilan ja nosti miehen laukun kyytiin. ”Tottahan toki.” Mies istui takapenkille ja kuljettaja käynnisti auton. Auto keinahteli liikkeelle ja lähti pyrkimään Keuruun suuntaan.

Matkalla kuljettaja aloitti keskustelun: ”Kaukaakos sitä tullaan?”

Mies mietti pitkään, sanoisiko mitään, mutta totesi kuitenkin: ”Parinkymmenen vuoden takaa.”

Kuljettaja päätteli, ettei mies ollut juttutuulella, eivätkä he puhuneet mitään, ennen kuin taksi lähestyi Hokkasen tienristeystä. Siinä mies sanoi: ”Pysäytä tähän, kävelen loppumatkan.” Hän oli seurannut hinnan raksahdusta taksamittarista ja kaivanut sopivan rahan jo valmiiksi. ”Pidä loput”, hän tokaisi ja nousi autosta tienposkeen. Kuljettaja nosti hänen matkalaukkunsa hiekkatien laitaan, kosketti oikealla kädellään koppalakkinsa lippaa ja kääntyi sitten takaisin kohti Haapamäkeä.

Mies odotti Keuruun suunnasta lähestyneen kuorma-auton hurahdus ohi ennen kuin nilkutti maantien toiselle laidalle. Kevät oli tainnut olla täälläpäin hitaanpuoleinen; näin huhtikuun lopulla oli vielä lunta maassa eikä hiirenkorvista ollut tietoaakaan. Matkalaukut käsissään mies suuntasi hiekkatietä alamäkeen kohti notkanteessa nököttävää siltaa, jonka taustalla kohosi mäen päälle rakennettu maatilan päärakennus.

Sillankaiteeseen nojasi toisella kymmenellä oleva pikkupoika, joka aikansa kuluksi heitti keppejä vuolaaseen puroon yläjuoksun puolelle ja kiirehti sitten katsomaan, kuinka ne pulpahtivat esiin sillan alta. Mies hidasti kulkuaan voidakseen seurata pojan puuhia. Kohta poika kuitenkin huomasi hänet ja jäi seisomaan sillankaiteeseen nojaten.

Mies asteli onnahdellen sillalle ja kysyi: ”Terve mieheen. Kukas sinä olet?”

Poika katseli outoa miestä jonkin aikaa hiljaa, mutta päätyi kuitenkin vastaamaan: ”Hokkasen Oiva. Kuka sinä olet?”

”Oletko Aimon poika?” mies kysyi vastaan.

”Olen.”

”No, siinä tapauksessa minä olen setäsi Toivo. Sanotaan nyt ihan käsipäivää, kun näin ensi kertaa kohdataan.” Mies laski laukun oikeasta kädestään sillalle ja avasi kouransa pojalle. Hiukan arkana Oiva kätteli setäänsä, kun ei ollut koskaan aiemmin häntä nähnyt ja kuullutkin hänestä vain satunnaisesti aikuisten puhuessa puoliääneen.

”Samoissa puuhissa minäkin tällä sillalla olin aikanaan isäsi kanssa. Ja tuonne ison kiven taakse, tuolla yläjuoksulla siis, asen-
telimme myös vesirattaita. Oletko sellaisia laittanut hänen kans-
saan?”

”Ei isä ehdi minun kanssani rakennella”, poika tokaisi ja pudotti uuden kepin veteen. Se ilmestyi lyhyeksi hetkeksi sillan alta ja katosi sitten kuohuihin. Oiva kurkki miestä silmäkulmas-
taan ja mietti, pitäisikö hänen pinkaista talolle kertomaan tästä
äidilleen, mutta päätti sitten, ettei miehestä ollut vaaraa.

”Minä voisin opettaa sinulle, miten sellaisia tehdään”, mies
jatkoι jutusteluaan. ”Tarvitaan vain puukko ja vähän narua
ja pikkuisen puuta. Siitä on kauan, kun niitä teimme, mutta
muistan kyllä, että se oli hauskaa, varsinkin kun vettä oli näin
paljon kuin nyt.” Puhuessaan mies teki oikealla kädellään pari
pehmeää liikettä korvansa lähellä, ja yhtäkkiä hänen korvaleh-
tensä päälle ilmestyi savuke. Oiva huomasi sen ja hämmästyι.

Mies poimi savukkeen sormiinsa ja napautti sitä pari kertaa
sillankaiteeseen. Sitten hän otti vasemmalla kädellään takkinsa
taskusta tikkuaskin, ja ennen kuin Oivan silmä ehti havaita mitä
tapahtui, miehen sormissa oli palava tulitikku. Oiva jäi tuijotta-
maan suu auki.

”Kannattaa laittaa suu kiinni, kohta ilma on täynnään höntiäisiä ja lentävät pian sisään”, mies naurahti.

”Miten sinä tuon teit?” poika kysyi.

”Taikaa, poikaseni, silkkaa taikaa.” Mies sytytti tupakkansa ja imaisi siitä pitkät henkoset katsellen samalla ympäröivää maisemaa kuin sitä muistoihinsa verraten. Mutta poikaa kiinnosti vain, mistä tupakka oli ilmestynyt ja kuinka tuli oli syttynyt ilman, että hän oli nähnyt tikun raapaisua. Mies poltteli tupakkansa kaikessa rauhassa sanomatta mitään.

Sitten hän katsoi poikaan ja kysyi: ”Pitäisiköhän meidän lähteä talolle? Saisit esitellä minut äidillesikin, kun en häntäkään ole koskaan tavannut.” Mies tarttui laukkuunsa ja nyökkäsi talon suuntaan, jotta he lähtisivät tietä ylöspäin kohti tilan päärakennusta. Poika ei malttanut kauaa häntä paljon hitaammin liikuvan miehen seurassa kulkea, vaan pinkaisi juoksuun ja jätti vieraan kapuamaan mäkeä yksin.

Hengästyneenä poika loikki vankat kiviportaavat ylös, läimäytti oven auki ja ryntäsi porstuasta tupaan, jossa äiti teki leipätaikinaa.

”Noh, noh! Älähän nyt ihan noin törmäile!” äiti torui. ”Pyyhitkö edes jalkojasi?” Pojan suuret silmät kuitenkin kertoivat, että kaikelle oli syynsä. ”No, mikä nyt on?” äiti kysyi.

”Hhhh... Toivo-setä on tulossa!” Oiva huohotti.

”Toivo-setä? Mitä sinä oikein höpäjät? Toivosta nyt ei ole kuultu vuosiin. Tuskin lie elossakaan enää”, äiti kuittasi ja alkoi taas vaivata taikinaansa. ”Tuo sinun mielikuvituksesi tulee vielä joskus olemaan sinulle suureksi vaivaksi”, hän jatkoi ja heristi taikinaista etusormeaan.

Mutta kun ovi jo kohta kävi ja joku astui porstuasaan, oli emännänkin pakko jäädä odottamaan, kuka sieltä ilmestyisi. Emäntä kaapi sormistaan taikinat kulhoon ja oli juuri pyyhkimässä käsiään esiliinaan, kun mies talsi ontuen tupaan ja laski

laukkunsa lattialle. ”Päivää taloon”, hän sanoi ja hymyili tullessaan lähemmäksi.

Emäntä näki jo ensi vilkaisulla, että tässä ei nyt ollut kyseessä kukaan aivan vieras mies. Tulijan kulmakarvat olivat samat kuin hänen miehellään ja samat olivat myös korkealle nousevat ohimot. Katseessakin oli niin paljon tuttua, ettei emäntä enää epäillyt poikansa todenpuhumista. Taisi todellakin olla niin, että isännän veli oli palannut kaukaa ja vuosien takaa. Emäntä tarttui miehen ojentamaan käteen.

”Tervetuloa... olipa tämä yllätys. Me emme olekaan aiemmin tavanneet”, emäntä tapaili sanojaan.

”Emme ole, se on aivan totta. Mukava tavata, minä olen sitten Toivo”, mies sanoi ravistaessaan emännän kättä.

”Ja minä olen Aili... ja tuon Oivan jo tapasittekin.”

Oiva katseli outoa miestä äitinsä takaa toivoen salaa, että tämä sytyttäisi taas tupakan.

”Eihän me teititellä sentään, eihän? Minä olen Toivo ja sinä saat olla Aili. Missähän se Aimo on? Olisi hauska nähdä velipoi-kakin samoin tein.” Mies päästi emännän käden ja nosti tuvan pitkää penkkiä hieman erilleen pöydästä, jotta pääsi istumaan penkin pätyyn.

Aili peitteli taikinan liinalla ja ryhtyi touhuamaan tarjoamisia yllätysvieraalle.

”Aimo on ollut aamusta asti Takahuhdassa aitoja korjaamassa, pitää laittaa uudet laudat järven aitaan, etteivät lehmät kierrä naapurin puolelle. Ja oli siellä talvella pari puutakin kaatunut aidalle, niin että piikkilankoja pitää korjailla”, Aili selitti, enemmän hämmennystään peitelläkseen kuin asiaa kertoakseen. ”Juothan sinä kahvia?”

”Juon toki”, Toivo vastasi.

”Nyt vaan ei ole paljoa tarjolla sen kanssa kuin korppuja ja rinkeliä, kun en arvannut, että tällaisia vieraita saataisiin.” Aili

puuhasteli ja kolisteli kuparisen kahvipannun keittokuntoon, ja kun sen vesi porisi, hän kippasi sinne vahvat kahvijauheet.

”Teetkös sinä kahvin kahdella kiehautuksella?” Toivo kysyi.

”Ai kuinka?” Aili ihmetteli.

”Äitini, siis vanhaemäntä, tekee kahvin aina kahdella kiehautuksella”, Toivo lähti selvittämään. ”Ensin kahvi kiehuu, sitten se siirretään sivuun ja sitten kiehautetaan uudelleen. Äitimuori on aina ollut varma siitä, että kahdella kiehautuksella kahvista tulee parempaa.”

”Jaa... eipä ollut siitä puhetta koskaan, ennen kuin häneltä se puhekyky meni”, Aili sanoi.

”Vai sillä laillako äidille on käynyt? Koska tämä sattui?”

”Se oli siinä sotien aikana... Aimo ja minä mentiin naimisiin syksyllä -42, ja olikohan se tammi- vai helmikuu -43, kun se tuli se halvaus.”

”Mutta ei kuollut siihen kuitenkaan? Missäs äiti nyt on?” Toivo kysyi.

”Ei, eihän se vanhaemäntä kuollut ole. Tuolla Multaniemen vanhainkodissa se on makoillut kymmenkunta vuotta, kun täällä asuminen kävi ajan myötä hankalaksi. Sitkeä mummuhan se on, ei mitään puhu eikä pukahda, mutta ei päästä kuolemaakaan petiinsä. Joskus haluaa kirjoittaa sanan tai kaksi, jos on asiaa.”

”Siellä minun täytyykin sitten ensi tilassa käydä”, Toivo totesi. ”Siitä on niin kauan, kun olen hänet viimeksi nähnyt.”

”Mummu voi välillä paremmin ja välillä vähän huonommin”, Aili selvensi asiain tilaa.

”Vai sillä lailla, mutta jos äiti on elossa, niin pitäähän sitä yrittää.” Toivon katse synkkeni tiedon upotessa tajuntaan; ilmeisesti tieto vanhanemännän voinnista ei ollut hänelle mieleen.

”Kyllä me kirjoitettiin sinulle mummun tilanteesta, mutta kun ei ollut osoitteesta varmaa tietoa, niin mahtoivatko kirjeet tulla perillekään?” Aili yritti kysyä.

”Niinpä – työni on sen verran liikkuvaista lajia, ettei ole kannattanut pitää vakituista osoitetta missään. Kiertueita vain toisensa perään. Tulivathan ne lähettämäni julisteet kuitenkin perille?” Toivo väisti kysymyksen.

”Juu, onhan niitä vuosien mittaan tullut. Vanhaemäntä halusi koko nipun mukaansa Multaniemeen, ja sen jälkeen ne kiikutettiin sinne vanhainkotiin aina sitä mukaa kun niitä tuli. Hän niitä joskus katselee. Aika lailla olet maailmaa kiertänyt, jos kaikissa niissä paikoissa olet esiintynyt.”

Toivo oli kuulevinaan Ailin äänessä häivähdyksen epäuskoa.

”Onhan tässä tullut nähtyä vähän muutakin kuin tämän kylän asemanseutu”, hän naurahti, mutta tämä ei vakuuttanut heistä kumpaakaan. Toivo mietti kuumeisesti, mitä seuraavaksi sanoisi, mutta kahvipannun porina ehti katkaista kiusallisen hiljaisen hetken.

”Tehdään nyt sitten kahdesti”, sanoi Aili ja nosti kahvipannun ensin liedensyrjälle, ja kun se rauhoittui, siirsi sen taas takaisin kuumalle liedelle. Sitten hän jätti sen selviämään ja kahvinporojen painumista odotellessaan kaivoi kaapista sokeriastian, korppuja ja rinkkeitä ja lisäksi kaapin perukoilta vielä pikkuleipiäkin. ”Kermaa ei nyt satu olemaan”, hän sanoi.

”Se ei haittaa. Mutta jos maitoa on, sitä voisin laittaa mukaan.”

Aili haki maidon ja kaatoi sitä nekkään. Toivo lurautti kuppiinsa liki puolet maitoa, ja Aili täytti loput kahvilla. ”Tuo ei nyt kovin lämpimäksi jää, kun noin holvaa tuon maidon kanssa”, hän tokaisi jotain sanoakseen.

”Maku ratkaisee – tällä lailla sitä kaukomailla kahvia juodaan”, sanoi Toivo ja maistoi. ”Mutta kyllä kahdesti kiehautettu kotilieden kahvi vain on verratonta.”

Hetken he joivat kahvia ääneti, ja Oiva järsi rinkiä pöydän toisessa päässä. Hän ei päästänyt setäänsä silmistään, vaan odotti koko ajan, josko tämä innostuisi taas taikomaan. Sehän oli ainoa

asia minkä hän sedästään tiesi – että tämä oli taikuri ja kiersi maailmaa taikomassa suurille saleille ja arvokkaille yleisöille. Tai siihen tulokseen hän oli tullut katseltuaan niitä taikurijulisteita, joita setä oli heille maailmalta lähetellyt.

Toivo ja Aili miettivät kumpikin kuumeisesti sopivaa puheenaihetta, mutta sellaista ei tuntunut enää löytyvän. Juotuaan toisenkin kupin runsaalla maidolla Toivo kysyi:

”Olisi mukava käydä siellä Multaniemessä pikipäin äitimuoria tervehtimässä. Onkohan Aimolla polkupyörää, jota voisin lainata?”

”Olisi meillä autokin”, Aili ehdotti.

”Kiitos, mutta pitkän junamatkan päälle olisi mukava polkaista kylille. Saa vähän liikuntaa ja kenties tapaa vanhoja tuttujaikin.”

”Polkupyörät ovat tuolla aitan kulmalla. Oiva saa näyttää. Pumppu on siinä seinänraossa, jos sellaista tarvitsee.” Aili alkoi keräillä kuppeja, ja Toivo nousi myös.

”Ei tässä Oivaa tarvitse vaivata. Muistan, että aitalla ne pyörät ennenkin meillä olivat. Kiitokset kahvista. Ja jos se Aimo sattuu tulemaan, niin kertokaa, että menin muoria katsomaan ja palailen illan mittaan.”

Aili nyökkäsi ja ryhtyi jatkamaan leipomistaan.

”Ai niin – mitäpä Töllille kuuluu?” Toivo kääntyi vielä kysäisemään ovenpielestä.

”Töllillekö? Sitä ollaan vuokrattu kesämökiksi sotien jälkeen. Tänäkin kesänä sinne saapuu eräs lahtelainen apteekkari lapsineen heti, kun koulut päättävät. Lapsia on vallan viisi.”

Toivo väläytti viekkaan hymyn. ”Aimolle voisi mainita, että Töllin vuokrasopimus pitäisi pikimmiten purkaa. En nimittäin oikein usko, että mahdun saman katon alle lahtelaisen apteekkarin pahnueen kanssa. Nähdään illemmalla.”

Toivo livahti ovesta ulos parilla vetävällä askeleella, ja ilmestyi kohta ikkunaan aitan luona. Aili tuijotti lankonsa toimia taikinaa

samalla vaivaten, ja kun Toivo renkaat tarkastettuaan oli lähtenyt polkemaan Aimon Jaguarilla alamäkeen, Aili kivahti Oivalle:

”Nyt menet hakemaan isän Takahuhdasta ja sassiin! Sanot, että Toivo on tullut takaisin!”

Oiva singahti ovesta pihalle kimmoisasti kuin orava, hyppäsi pyöränsä selkään ja syöksyi salamana Takahuhtaan vievälle kärrytielle.

Toukokuu 1939

Toivo pakkasi viimeiset tavaransa suuriin matkalaukkuihinsa Aadan katsellessa ympärilleen miltei tyhjässä asunnossa.

”Mitä sinä teet lopuille huonekaluillesi?” Aada kysyi.

”Ne ovat vuokranantajan. Olen jo myynyt kaikki omat tavarani radiota myöten.”

”Sinä et todellakaan aio koskaan palata”, Aada sanoi ja siveli kädellään ruokapöydän pintaa.

”Ei maailmalle jarrut päällä kannata lähteä, täytyy vain uskaltaa kaasuttaa. Ja jos sieltä joskus on pakko palata, niin se on sitten sen ajan murhe. Nyt on tärkeintä käyttää kaikki voimat ja mahdollisuudet onnistumiseen. Sitä paitsi onhan sinullakin molemmat matkalaukkusi mukanas, joten kyllä sinäkin olet yhtä lailla valmis maailmalle. Mutta ennen sitä lähdemme valmistautumaan tuleviin koitoksiin parhaan mahdollisen opettajan hoiviin Naantaliin.”

”Emmekö lähdekään saman tien Saksaan? Sinähän sanoit, että haluat ostaa sieltä jonkin taikalaitteen?” Aada ihmetteli.

”Niin, mutta tulin siihen tulokseen, että meidän pitää ensin oppia toimimaan taikuriparina ja siksi lähdemme vanhan taikuriystäväni Cavalierin oppiin”, Toivo hymyili ja napsautti matkalaukun lukot kiinni. ”Cavalierin oikea nimi on Oskar Ahlgren, ja hän on mitä parhain opettaja sekä sinulle että minulle, koska hän on itse toiminut maailmalla illusionistina. Hän on myös se

mies, joka sai minut alun perin innostumaan taikuudesta, kun nuorena poikana näin hänet esiintymässä Viipurin Tivolissa Jyväskylässä. Olen ollut hänen kanssaan kirjeenvaihdossa kaikki nämä vuodet, ja hän tietää odottaa meitä. Lähdemme siis iltapäiväjunalla Turkuun ja sieltä edelleen Naantaliin.”

”Sittenhän sinulla on selvät sävelet”, Aada sanoi myrkyä äänessään, sillä hän ei pitänyt siitä, että hänet oli sivuutettu matkan suunnittelussa.

”Meillä, ystäväiseni, meillä on selvät sävelet”, Toivo kiirehti korjaamaan virhettään. ”Tämä on yhteinen yritys, joka onnistuu tai epäonnistuu, mutta yhdessä mennään syteen tai saveen.” Toivo taputti Aadan kämmenselkää, ja naisen ilme pehmeni. ”Katso sinäkin nyt kaikkiin kaappeihin, ettei tänne enää jää mitään”, Toivo kehotti. ”Onneksi tuo matka-arkku ei vielä paina määrättömästi, mutta jahka siihen hankitaan sisältöä, siinä tulee takuulla olemaan raijaamista.”

Aada asteli hitaasti ikkunan ääreen katselemaan Hämeenpuistoon, ja hänen korkokenkiensä kopse kaikui autiossa asunnossa. Toivo meni hänen luokseen ja tarttui häntä olkapäistä.

”Vieläkö sinä suret sitä riitaa Aimon kanssa?” hän kysyi.

”Minä en ole koskaan halunnut aiheuttaa riitoja tai olla riidoissa kenenkään kanssa, ja kun Haapamäeltä lähdin, niin sen tappelun voittaa vain lähtöni kotoa kauan sitten.” Aada vilkaisi Toivoon, mutristi huuliaan ja käänsi katseensa takaisin kohti täyttää kesää lähenevää puistoa.

Toivo istahti toisella kankullaan ikkunalaudalle. ”Sinä et ole tehnyt mitään väärää, ja olit jo sanonut Aimolle asiat niin kuin ne olivat. Oli sattuman kauppaa, että Aimo juuri ennen lähtöäsi tuli taas ovellesi koputtelemaan.”

”Niin... hän ei ollut jättänyt naimisiinmenoa mielestään. Ja vaikka olin sen sormuksenkin jo työntänyt hänelle takaisin, niin hän ei kyennyt uskomaan, ettei meistä koskaan tulisi paria.”

Aada koetti hymyillä Toivolle. ”Ja sekin vielä, kun hän yhteisestä matkastamme kuultuaan kirosi sinutkin niin maan rakoon... en minä ikimaaailmassa olisi halunnut tulla veljesten väliin, mutta niin siinä vain kävi. Olen niin pahoillani.”

Toivo käänsi Aadan kasvot kohti omiaan. ”Parempi nyt kuin kymmenen vuoden päästä. Et sinä ole mikään pikkutilan emäntä, tai edes suuremman sellaisen. Sinulla on kaikki mitä tarvitaan maailmalla menestymiseen – sinun pitää vain päästä sinne. Ja mehän menemme! Ja mitä tulee minun ja Aimon väleihin, niin eihän meillä ole poikavuosien jälkeen oikeastaan edes ollut välejä. Aimon piti käydä armeijat ja kaikki, minä pääsin siitäkin vaivasta tämän klenkkakoipeni takia. Viime jouluna, kun myin hänelle osuuteni tilasta, niin vaikka savusaunassa oli pimeää, niin kyllä minä näin sen viekkaan virnistyksen, kun hän ymmärsi, että pääsisi nyt toteuttamaan haaveitaan ja vielä halvalla. No, jokaisella on omat haaveensa, ja meidän yhteinen tulevaisuutemme ja maailman lavat ovat minun haaveeni. Olen niin kovin onnellinen asioiden tilasta juuri nyt ja innokas pääsemään eteenpäin, enkä aio antaa Aimon häiritä tavoitteitamme. Mutta nyt meillä alkaa olla kiire! Pitää hommata taksi ja painella asemalle.”

Iltapäivän juna vei Toivon ja Aadan Turkuun, josta taksi kuljetti heidät Ahlgrenin pienelle talolle Naantaliin. Toivo kantoi taksinkuljettajan avustuksella heidän tavaransa kuistille ja koputti kuuluvasti oveen. Jonkin ajan kuluttua Ahlgren ilmestyi ovelle.

”Jaaha, nyt te sitten tulitte. Odottelin teitä vasta huomenna, mutta eipä tässä pulmaa, tervetuloa vain ja mennään peremmälle.”

Toivo kätteli vanhan miehen ja sanoi sitten: ”Tässä on Aada Noble, jonka löysin avustajattarekseni Haapamäeltä.”

Ahlgren tarttui Aadan käteen ja antoi tälle täydellisen hienostuneen käsisuudelman. ”*Enchanté, mademoiselle!*” hän sanoi ja hymyili.

HEIKKI HIETALA

on tietojenkäsittelyn lehtori ammattikorkeakoulussa. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Jyväskylän yliopistosta joskus viime vuosituhannen loppupuolella pääaineenaan englantilainen filologia. Kuivan brittihuumorin ystävänä hän on harrastanut Monty Pythonia teinipojasta, mutta myös MAD-lehti on kuulunut lempilukemisiin science fictionin ja Sormusten herran ohella.

Vaikka Hietala ei koskaan aikonut kirjailijaksi, niin englannin kielen ja ikiaikainen sotahistorian harrastus johtivat hänen esikoisromaaninsa *Tulagi Hotel* (suom. *Hotelli Tulagi*) vuonna 2010. Novellilajitelma *Filtered Light* (suom. *Viisto valo*) seurasi 2012. Suomeksi hän on aiemmin kirjoittanut romaanin *Tuhkat* (2023). Hietalan novelleja on julkaistu sekä suomen- että englanninkielisissä antologioissa. *Hotelli Tulagin* oikeudet on myyty Viroon Eestiraamat-kustantamolle.

tulagihotel.com

[@heikki_hietala_author](https://twitter.com/heikki_hietala_author)

[!\[\]\(5a0dc21eab05840747a6a93fd3061feb_img.jpg\) @kirjailijaheikkihietala](#)

”Täytyy unelmoida kunnolla, jotta lopulta saa jotakin aikaan.”

Veljekset Toivo ja Aimo Hokkanen kasvavat Keski-Suomen Haapamäellä 1920-luvulla. Nuoruuden onnettomuus jättää Toivoon pysyvän jäljen, mutta samalla se sysää hänet etsimään paikkaansa muualta.

Kun Toivo kohtaa taikuuden maailman, hän päättää nousta illusionistiksi kansainvälisille areenoille. 1930-luvun lopulla hän lähtee Eurooppaan yhdessä lahjakkaan ja määrätietoisen nuoren naisen kanssa, josta tulee hänen avustajansa. Matka vie Tukholmasta Pariisiin ja Brysseliin, mutta kunnianhimo ja vallankäyttö repivät kaksikon erilleen.

Toivo ajautuu sodan varjostamaan Eurooppaan ja päätyy Lissaboniin. Vuosien kuluessa unelma muuttuu yhä kaukaisemmaksi, mutta ei katoa. Palattuaan Suomeen hänen tarinansa avautuu seuraavalle sukupolvelle.

Illusionisti on ajankuvaan vahvasti kiinnittyvä romaani kunnianhimosta, luopumisesta ja anteeksiannosta. Se tarkastelee, mitä tapahtuu, kun ihminen rakentaa elämänsä unelman varaan ja joutuu lopulta kohtaamaan sen rajat.

